

Publicerad 2006-03-31 20:28 av volatile

the people in my head, this is their warning

Vi hade inte mycket att leva för.

Det var bara som om en lång ändlös höst hade

slagit sig ner som kråkor gör på

fälten vi sprang på som barn. Där ligger bara

lerhalm nu, och vi som var som lera och långhalm

vi har spruckit i tusen delar och

knullar runt i sänghalmar som aldrig blir lika

sköna som känslan av att springa barfota på

en sommarvarm äng

med huvudet fyllt av blomster

och glada tankar. Hur många älskare som än

knyter blommor i våra hår och

kallar oss för den dom älskar så sitter vi alltid

inombords med fötterna ihop och

hårt knutna nävar och skriker men med munnen

stängd och vi får höra ibland att

vi ska öppna den men vi vet inte hur och vi vet

inte vad som ska komma ut eller

om det ens kommer komma något. Och det är det

som är mest skrämmande att öppna

munnen för att låta skriken komma ut men ingenting kommer ingenting och man är mer osynlig och
värdelös

än man någonsin känt sig ens när man var

femton år och klädd i ett ansikte som inte passade

som inte var en själv så man håller munnen stängd

och skriken fastnar i gommen och

trycker mot tänderna och de trycks ut en efter

en genom hårt sammanpressade läppar

och faller mot marken plopp plopp plopp

Mina skrik ilar genom läpparna

som rännilar av ljud och de rinner över armarna

ner i händerna och på nätterna

vaknar jag av att jag

kört knytnäven i väggen eller i min älskades

mjuka kropp och på nätterna

vaknar jag av att jag gråter

och på nätterna vaknar jag av

att jag har dödat någon

eller någon jag älskar har dött. På nätterna gör jag saker

som skrämmer mig när jag är vaken så jag ligger fullvaken varje kväll och vill slå dig för att du inte ska
somna
för att du inte ska lämna mig
ensam och hjälplös. Flygplan krashar
och barn ligger likbleka
stela tysta platta men inte döda bara
stumma blinda döva med piss som rinner
ut ur ögonen som tårar. Och mitt i allt finns det saker
jag blir glad av som en mörkröd bok på min
säng som lyser upp rummet ja det är nästan det
enda som gör mig glad nu för allt annat
skrämmer mig eller
gör mig rädd och ja jag kanske är en
mamma nu med ett barn i magen
och då blir plötsligt världen miljarder gånger större och jag kommer bli världen för någon annan och någon
annan kommer bli världen för mig istället för världen och jag vågar inte ta reda på om jag är med barn för
om jag inte är det måste jag sluta hoppas och om jag är med barn måste jag öppna munnen och skrika för
annars kommer jag inte kunna höra vad mitt barn säger

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren volatile med Poeter.se id #5094 innehar upphovsrätten